

Dievčatá z ovocných sarov

*Niektoré tajomstvá
pretrvajú celý život*

IKAR

NIKOLA SCOTT

NIKOLA SCOTT

Dievčatá
z ovocných
sádov

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Nikola Scott
THE ORCHARD GIRLS

Copyright © 2021 Nikola Scott
Translation © 2022 by Tamara Chovanová
Poetry translation © 2022 by Jana Bálíková
Cover design © Viki Ottewill
Cover images © Rekha Arcangel/Arcangel Images (women)
and Milosz Aniol/Shutterstock (landscape)
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8491-3

Samovi a Jacobovi

Violet

September 1940

1

Bojuj alebo uteč.

Violet začula, ako o tom Barker hovorí inému šoférovi, keď pred pár dňami odchádzali s matkou z čajového večierka Sally Vaughanovej. Violet hlasno zakašľala, aby Barkera upozornila, že sa blížia, pretože lady Etheringtonovej sa nepáčilo, keď jej personál hovoril o zvláštnych témach, a rozhodne nemala rada, keď postával pri aute a klebetil. A to bolo veľmi nespravodlivé, lebo Barker bol veľmi lojálny, a ak si matka nedá pozor, pravdepodobne ho donúti bojovať alebo utiecť, utiecť priamo na západný front, a čo potom?

Barker hovoril, že slová *bojuj alebo uteč* sú odpoveďou tela na nebezpečenstvo, keď si má vybrať medzi sebaobranou a útekem. Tie slová zvláštne vyjadrovali to, ako sa väčšinou cítila Violet. Či už bežala do protiletického krytu, nacvičovala si debutantské puckerlíky alebo večer sedela v salóne a výšivka jej v rukách pomaly plstnatela, vnútri cítila nepokoj, akoby čosi, čo v nej bolo uväznené, túžilo vybuchnúť a oslobodiť sa.

Pokiaľ išlo o boj, bolo to ťažké, keďže jej matka celé dni dýchala na krk, ale pokiaľ išlo o útek – ach, ako túžila odkopnúť z nôh tie nemožné saténové tanečné topánky a utekať bez zastavenia, kým nedobehne na kraj sveta, kde bude môcť žiť v domčeku pri mori a nikomu nebude

prekážať, ak nepríde presne o deviatej na raňajky pozostávajúce z údenáča a praženice.

Ticho sa zasmiala popod nos.

„Čo je?“ spýtala sa jej sesternica Romy, ktorá sedela vedľa nej a túžila po rozptýlení. V nabitom Kostole Panny Márie bolo v to krásne septembrové popoludnie horúco, lavice zaplňali príslušníci londýnskych vyšších vrstiev a čakali, kedy sa pred oltár postaví Harry McGregor, potomok šľachtického rodu, o ktorom snívali všetky debutantky, a Lavinia Cooperová, ktorá sa zdala Violet veľmi milá a nezaslúžila si byť do konca života pripútaná k mužovi, ako bol Harry McGregor.

„Len som tak rozmýšľala.“ Violet sa energicky ovievala spevníkom a obzrela sa, či neuvidí nevestu. „O manželstve a väzení.“

Romy sa zachichotala. „Väčšina dievčat by si dala odseknúť pravú ruku, aby dnes boli na Laviniinom mieste. A tvoja mama by bola prvá.“

Violet pozrela na matku, ruky v rukavičkách mala zopäté a hľadela na vitráž znázorňujúcu Jóbovo utrpenie. Taký zasnený výraz na matkinej tvrdej tvári Violet často nevidala.

„No, nádej zomiera posledná, nie?“ Oprela sa a pritiahla si tašku s plynovou maskou na kolená. Bol to ťažký deň. Matka sa predpoludním pohádala s kuchárkou, ktorá túžila odísť do dobrovoľného ženského zboru – majordómus aj kuchárkina pomocnica sa už do vojny zapojili, šťastlivci –, a potom nemilosrdne sekírovala jediná zostávajúcu slúžku Daisy, aby niečo, čokoľvek, urobila s tým, ako Violet vyzerá. Violet sa zmocnil zlý pocit, keď po hodine úprav vyzerala presne tak ako predtým – drobná, chudučká, pehavý nos, veľké hnedé oči plné nádeje, vlasy, ktoré odmietali zotrvať pri jednom odtieni a menili ho podľa svetla, takže chvíľami mala hrivu hnedú, chvíľami s odleskami zlata. Romy vždy

hovorievala, že najkrajšie na Violet sú vlasy, ale lady Etheringtonová ich považovala za svojho osobného nepriateľa, preto ich teraz Violet mala zopnuté tak pevne, že jej z tváre neschádzal výraz údivu zmiešaného s bolesťou.

„Vystri sa a ani sa nepohni,“ vyprskla matka, keď si Violet tajne chcela vybrať zopár sponiek, ktoré jej spôsobovali najväčšiu bolesť. „A nešermuj rukami.“

Nespokojne skúmala dcérine svetloružové saténové šaty. V pološere Violetinej izby vyzerali najmenej obnosené za posledných pár mesiacov spoločenských udalostí, ale v dennom svetle bolo jasne vidieť, kde jej komorná neskoro v noci našla koráliky, aby zakryla vyblednuté pásy. To, že lady Etheringtonová bola chudobná a usilovala sa to zatajiť pred svojimi priateľkami, jej zabralo rovnako veľa času ako uvedenie dcéry do spoločnosti.

„Vyzeráš pekne, Viv,“ uisťovala ju Romy.

„A svadobná hostina sa koná v hoteli Wentworth.“ Violet bolo jedno, ako vyzerá, len nechcela, aby Daisy mala kvôli nej problémy. „Vnútri bude šero, nikto si nič nevšimne. Je to len večierok, mama.“

„Nič nie je len večierok,“ odsekla Eleanor Etheringtonová. „A najmä nie táto svadba.“

Nezvyčajne dramaticky sa odmlčala a Violet sa zmocnila neblahá predtucha. Matku máločo takto rozrušilo. Hádam len... hádam...

„Bude tam Edward.“

„Nie!“ Violet sa obrátila, nakoľko jej to stiesnený priestor v lavici dovoľoval, a vydesene pozrela na matku.

Prvý rok vojny veľmi obmedzil londýnsku spoločenskú sezónu, bály aj predstavenia na dvore zrušili a mnohí slobodní mladí muži odišli bojovať s Nemcami. Ale nejak – Violet nebolo jasné, ako k tomu došlo, lebo vynaložila všetky sily, aby sa tomu vyhla –, kým sa utíšil vír spoločenských udalostí, zistila, že jej prischol Edward Forester.

„Išiel na výcvik,“ vyhrkla. „Sám mi to povedal.“

Dobre si spomínala na ich posledný nudný rozhovor, pri ktorom jej Edward tak podrobne rozprával o námornom výcviku, až sa bála, že omdlie a spadne zo stoličky. Usilovala sa rozptýliť rozmýšľaním o novom koňovi, ktorého dostane Romy, a o tom, či jej matka niekedy dovolí ísť na divadelné predstavenie, na ktoré ich pozval Romin nevlastný brat Duffy. Ožila až vtedy, keď Edward konečne oznámil, že bude dlho preč.

„Veľmi dlho, Violet.“ Zarmútene na ňu uprel svetlomodré oči a chytil ju za ruku. Violet nasadila súcitný úsmev a ledva potlačila túžbu utrieť si dlaň do sukne.

„Upokoj sa, Violet.“ Matke pulzoval lícný sval, keď sa usilovala diskkrétne tľmiť prísne šomranie. „Všetky dievčatá by boli ochotné aj zabíjať, len aby boli v tvojej koži.“

„Viem, koho by som ja zabila ako prvého,“ odsekla Violet a Romy potláčala smiech.

„Je to veľká svadba, Vi,“ upokojovala priateľku. „A sály vo Wentworthe sú obrovské, najmä ak budeme musieť ísť do ich krytu. Možno ho ani neuvidíš.“

„Ach, veru ho uvidí,“ namietla Eleanor Etheringtonová.

„Budem ti robiť spoločnosť,“ slúbila jej Romy. „Všetko dobre dopadne.“

Jej sa to hovorilo ľahko. Romy bola len o dva roky staršia než Violet, ale akosi sa jej podarilo byť presne taká, ako si lady Etheringtonová predstavovala mladú dámu, a pritom mala všetko, po čom túžila Violet, vrátane možnosti chodiť po Londýne a často celé dni vybavovať rozličné záležitosti ako dospelá. Už bola zasnúbená, ale s milým, normálnym mužom, volal sa William a nenudil ju na smrť nezábavnými rozhovormi o torpédoborcoch, ani jej nesľúbil, že bude veľmi dlho preč, a potom sa scis-ta-jasna neobjavil, keď mala konečne pocit, že má na chvíľu pokoj.

Keď Vi dospievala, zúfalo túžila mať staršiu sestru ako Romy a bývať na York Square. Jej teta a strýko na tom neboli finančne lepšie ako Violetini rodičia, ale neusilovali sa tváriť ako boháči. Vďaka tomu bol ich dom príjemne ošumelý, hlučný a... Violet to nikdy nevedela presne pomenovať... nakoniec sa uspokojila s konštatovaním, že pôsobí hrejivo. Pohodlne. Slobodne. Len čo vstúpila do haly, mohla byť sama sebou.

Zato vo vlastnom dome Violet nemohla ani len vyjsť po schodoch, aby ju nezastavila matka, a keďže uhlím šetrili a väčšinu obrazov a nepotrebného nábytku predali, na Cavendish Place bolo chladno, temno a od prázdnych stien sa odrážali zvuky. Odkedy Violetin otec pred šiestimi mesiacmi narukoval k svojmu starému pluku, bolo to ešte horšie. Naposledy sa ozval, keď velil vojsku kdesi v africkej púšti, a Violet si závistlivo predstavovala, že chodí v čižmách a so šálkou v ruke, šteká povely na mužov a spokojne si žije.

Otec. Violet sa pri spomienke naňho ulávilo. „Ockovi sa Edward nepáči,“ povedala matkinmu profilu. „Povedal: ‚Nikdy ma nenechaj samého s tým chlapom,‘ pamätáš?“

„Nebud' smiešna,“ vyprskla matka. „Už som poslala tvojmu otcovi kábelogram – pre istotu, keby dnešný večer vyšiel. Chápeš, nemôžeme nechať tvoje šťastie napospas nespoľahlivej komunikácii s Afrikou – a otec súhlasil.“

„Súhlasil?“ Violet vydesilo, ako rýchlo to za taký krátky čas pokročilo. „Ale ja som nepovedala, že súhlasím, mama. Momentálne sa netúžim vydať za nikoho.“

„Tichšie, Violet,“ napomenula ju matka mrazivo, keď sa žena vo fialovom brokáte obrátila a so záujmom sa na ne zahľadela. „Vždy nemôžeš mať, čo chceš.“

„Nikdy to nemôžem mať,“ zastonala Violet.

„Keď sa táto vojna rozbehne, dievčatá nebudú mať veľmi na výber,“ pokračovala Eleanor Etheringtonová. „Ja

som sa vydala hneď po skončení spoločenskej sezóny... preboha, Violet, netvár sa tak. Ach, konečne sa to začne...”

Vzadu v kostole vrzli dvere. Slnečný lúč dopadol rovno doprostred uličky, akoby tam chcel vstúpiť Boh. Keď sa dvere zatvorili, lúč zmizol. Organista zahral prvé akordy a ľudia so šeptom obrátili hlavy na nevestu, držiacu pod pazuchu otca.

Bojuj alebo uteč. Keď Violet pozorovala, ako kráčajú k oltáru, zúfalo sa modlila. Bože, daj, aby som mala dostatok síl bojovať alebo utiecť, inak sa zajtra zobudím zasnúbená s Edwardom Foresterom.

2

„Skutočne je príliš slnečno, aby sme boli celé popoludnie zavreté v plesovej sále,“ vzdychla Romy, keď kráčali k impozantným skleneným hotelovým dverám, prelepeným krížom-krážom hnedou lepiacou páskou. Po oboch stranách vchodu boli navršené vrecia s pieskom. Túžobne pozrela na belasú oblohu. „Mohla to byť dokonalá svadba pod šírrou oblohou. Prekliati Nemčúri!“

Denné nálety na Londýn zatiaľ neboli veľmi časté, takže obyvateľstvo sa veľmi nevzrušovalo. Ale Laviniiným rodičom sa zdalo rozumné usporiadať svadobnú hostinu vo Wentworthe, lebo sa hovorilo, že tá železobetónová budova patrí k najbezpečnejším miestam v Londýne. Keby oslavu narušili sirény ohlasujúce letecký nálet, hostia by ho mohli prečkať vo veľkej pivnici, ktorú otvoria presne na tento účel.

Foyer – impozantný, ligotavý, s točítymi schodišťami vedúcimi na horné poschodia – sa hmýril ľuďmi. Eleanor Etheringtonová sa takmer okamžite zapojila do rozhovoru a Romy odtiahla Violet k veľkému zrkadlu. Zabalenú plynovú masku odložila na kozubovú rímsu, prihladila si vlasy a napravila ramienka na pleciah. Stáli vedľa seba, štíhla a dokonalá Romy, uhladené vlasy lesknúce sa v tlmenom svetle, drobná a zamračená Violet, hnedé kučery spútané sponkami.

„Zabudla som si dať perly.“ Violet si priložila ruku na kľúčnu kosť a naoko zdesene pozrela na Romin odraz v zrkadle. „Tuším by som mala skočiť domov a zostať tam dosť dlho, aby si Edward stihol nájsť dobré, milé dievča, ktoré sa stane jeho ozajstnou láskou.“

„Urobíš celému Londýnu veľkú službu, keď ho odvedieš z trhu slobodných,“ zasmiala sa Romy, potom vážnejšie pozrela na Violet. „Vieš čo, Vi? Možno si časom zvykneš.“

„Nezačínaj s tým aj ty,“ zhrozila sa Violet. „Najprv sa na ich stranu postavil otec, a teraz si získali aj teba?“

Romy opatrne uvoľnila zopár Violetiných sponiek a napravila jej spadnutú kučeru. Violet cítila na sluchách jej chladné prsty.

„Vezmi si moju retiazku. Nie sú to perly, ale na krku ukáže pekne.“

Priložila strieborný šperk na Violetinu kľúčnu kosť. Violet sa dotkla diamantov zasadených v striebornom medailóne, bol ešte teplý od Rominej pokožky.

„Dobre vieš, že som vždy na tvojej strane.“ Romy ju jemne štouchla. „Ale ver mi, je to oveľa ľahšie, keď si sama sebe paňou,“ urobila grimasu, „a keď máš pre zmenu trochu peňazí. Ako pani Foresterová, bohatá pani Foresterová, si budeš môcť dovoliť oveľa viac než teraz. A na chvíľu budeš mať pokoj od matky.“

„Zaplatila by som za to poriadne draho.“ Violet pokrútila hlavou.

„Bude to tvoja vstupenka na slobodu.“ Romy pokrčila plecami. „Tak to funguje. Nemôžeš sama bojovať proti celému systému aj proti svojej matke. V niečom bude treba ustúpiť...“

„Dámy!“ V zrkadle za nimi sa zjavili strapaté blond vlasy a známy úškrn.

„Duffy!“ zvolala Violet natešene. „Nevedela som, že prídeš! Hovoril si, že máš po krk vyškerených debutantiek.“

Duffy si ľútostivo prehrabol vlasy, no ešte väčšmi sa mu zježili. „Nemohol som si dať ujsť Harryho svadbu, nie? Je to môj starý kamoš. Pred časom ma vytiahol z hroznej kaše. Vzali sme do klubu kozu a všetci ju pokladali za rušivý element. Policajt ma naháňal po celej Hanbury Lane.“

„Duffy!“ zvolala Romy zhrozene, ale Violet sa uškŕňala. Duffy bol Romin nevlastný brat z prvého manželstva Amandy Etheringtonovej, ktorá krátko po jeho narodení odovdela, a Violet s ním v podstate vyrastala. Duffy bol veselý, vždy pripravený zabávať sa a rozprávať historiky o svojich minulých vylomeninách.

„Nebudte také upäté! Podľa mňa Harry jednoducho potreboval zámienku, aby sa pred odchodom naposledy dobre zabavil. Ale budem sa musieť držať bokom. Na svadbe sa všetky matky starajú o to, kto ešte nemá nasadený chomút. Našťastie svadobná hostina sa začína skoro – vďaka bohu, že vojna trochu zmenila zvyky, čo? – takže neskôr budeme mať dosť času skočiť do baru Štyristo. Ale o čo som prišiel?“ Pošúchal si ruky, poobzeral sa. „Prečo trčíme v hale?“

„Skrývame sa pred Edwardom.“ Violet natiahla krk a rozhliadla sa po vstupnej hale, potom vzala obal s plynovou maskou. „Nevidel si ho, však?“

„Ani po tom netúžim. Hrozne nudný chlap. Ale nič sa nebojte, Duffy je tu. Teraz už bude všetko v poriadku.“ Nastavil obom ramená a vykročil s nimi k otvoreným dverám plesovej sály. „Pri troche šťastia na tento večer nikdy nezabudneme.“

„To hovoríš vždy,“ pripomenula mu Romy.

„Ale kto môže vedieť, či to dnes večer konečne nebude pravda?“ So širokým gestom odstúpil a pustil ich dnu.

V plesovej sále sa miešali vône parfumov s cigaretovým dymom a ťažkou vôňou lalií. Ľudia sa hlasno rozprávali,

dievčatá s nádejou prechádzali davom. Pri stenách sedeli prikrčené čakanky, gardedámy sledovali svoje zverenkyne orlím zrakom. Violet sa všetko zdalo rovnaké ako na ostatných večierkoch, na ktorých sa v tom roku zúčastnila, ale hostia v uniformách každému pripomínali, že je vojna. Ani kapela nezabavila hostí pocitu nepokoja, ktorý sa znásobil, keď sa popoludní rozhúkali sirény ohlasujúce nálet. Personál zaviedol hostí dolu, kde už bolo plno a hlučno, keď tam prišli poslední oneskorenci.

Nad hlavami sa im ozývalo dunenie a treskot zdanlivo silnejšie než zvyčajne a ľudia znervózneli, ale Violet sa na chvíľu ulavilo, lebo Edwarda nevidela ani keď sirény ohlásili koniec náletu a všetci sa vrátili hore. Práve si opatrne vydýchla, keď sa vedľa nej zjavil Duffy.

„Dokelu, Vi, práve som ho videl.“

Violet sa okamžite skryla za Duffyho široký chrbát.

„Violet, čo to stváraš?“ vyštekla na ňu zozadu Eleanor Etheringtonová. „Dudley,“ podozrievavo pozrela na synovca, „teší ma, že ťa vidím.“

„Nedal by som si to ujsť ani za svet, teta.“ Duffy sa sklonil k ruke lady Etheringtonovej, bezočivo žmurkol na Violet a vybral balíček cigariet. Z druhej strany miestnosti na nich upieral svetlomodré oči Edward Forester.

„Ach nie,“ zastonala Violet, keď vykročil. Zdvorilo sa usmieval a ukláňal na všetky strany.

„Páni, ten je vážne dobrý,“ zamrmlal Duffy. „Ten chlap sa určite nenarodil tak ako my ostatní, chápete, určite nevreštal a nebol celý krvavý...“

„Preboha, Duff!“ Romy chytila pod pazuchu Violet. „Nebazúďaj, je to tvoja vstupenka na slobodu,“ zašepkala.

Ale keď sa Violet dívala, ako sa k nim blíži, nevedela si spomenúť, čo je na tom dobré. Videla svoju budúcnosť vo vzrušenom výraze na matkinej tvári, v rozhodnom výraze Edwardových inak nevýrazných črt. Budú spolu tancovať

a jej matka bude zhovievavo kývať hlavou do rytmu. Bude jej podávať poháre s limonádou, a ak sa mu Violet bude zdať unavená, na chvíľu prestanú tancovať. A potom príde svadba podobná tejto. Keď vyjdú z kostola, budú bežať pomedzi dva rady Edwardových námorných spolubojovníkov. Ich deti bude vychovávať pestúnka, ktorá vychovala Violet a jej otca a ktorá sa zrejme dostane do pestúnkeho neba, keď bude vyberať z vetracej skrine plienky. A o dvadsať rokov bude Violet stáť presne tam, kde teraz stojí Eleanor Etheringtonová, bude sa dívať, ako jej dcéra robí znova to isté, pravda, ak s Božou pomocou prežijú vojnu.

„Violet, veľmi ma teší, že ťa vidím.“ Edward vystrúhal dokonalú poklonu.

„Áno, aj mňa teší,“ odvetila vágne. „Myslela som, že máš ísť na výcvik.“

„Mal som ísť, ale museli sme sa premiestniť... ach, nechci počuť viac, Hitler by to rád vedel, ale vďaka tomu som dostal pár dní voľna v Londýne. Zatančuješ si?“

Svetlou stránkou Edwardovej povahy bolo, že od nej nechcel, aby veľa hovorila, keď sa pohybovali do rytmu s ostatnými dvojicami natlačenými na zady menom tanečnom parkete.

V detstve mala hudobnú skrinku s drobnými krasokorčuliarmi, ktorí sa otáčali pod sklenenou kupolou a okolo nich padali papierové vločky ako sneh. Rada pozerala na postavičky v krátkych sukničkách s rukami v rukávnikoch, na mužov v čiernych frakoch s vystretými nohami a so spojenými rukami, keď krúžili vždy po tej istej dráhe, červené ústa otvorené v nekonečnej tichej veselosti. Keď bola teraz natlačená medzi strkajúcimi sa ľuďmi, spomenula si, ako sklená guľa znetvorila tie krikľavé bábky, a musela zažmurkať, aby sa zbavila pocitu, že je v nej sama zatvorená a nemôže nič robiť, len natiahnuť nohu

za seba, držať za ruku svojho bábkového muža a celú večnosť krúžiť na zamrznutom jazere namaľovanom namodro.

Hľadala Romy, videla, že tancuje, a zazrela Duffyho pri dverách.

Dvere...

„Vieš,“ ozval sa Edward, „rád by som sa s tebou o niečom porozprával, Violet.“ Stíšil hlas, len akosi hrdelne mrmlal, a chytil ju za ruku. „Keby sme neskôr mali čas, mohli by sme sa na chvíľu vykradnúť. A neboj sa, tvoja mama vie, že so mnou ti nič nehrozí.“

Zastala, vyslobodila si ruku.

„Ospravedlníš ma na chvíľu?“ spýtala sa. „Musím si... prepudrovať nos... na toalete...“ Viac nepovedala, len sa zvrtila a pretláčala sa pomedzi ľudí k dverám.

„Tá vstupenka na slobodu nefunguje, Romy. Naozaj.“ Violet si potiahla živôtik na šatách, aby mohla voľnejšie dýchať, odhodila plynovú masku na dlážku. „Vykukni, či nejde mama.“

Romy poslušne vystrčila hlavu z malého výklenku, kam ju Violet zatiahla, ale dolné poschodia v hoteli boli priestranné a ľudia rozrušene chodili hore-dolu, hlasy mali poznamenané úzkosťou. Nikto im nevenoval ani najmenšiu pozornosť. „Vzduch je čistý,“ oznámila. „Ach nie, počkaj, prichádza Duffy.“

„Skrývaš sa, čo?“ Duffy vklzol do toho tesného priestoru a šikovne upravil záhyby na závesoch. „Nemôžem povedať, že sa ti čudujem. Tá atmosféra očakávania a Edward bezcieľne blúdiaci ako zaľúbené teľa.“

„Veľmi tomu nepomáhaš, Duffy,“ vyhlásila Romy netrepežlivo.

„Ja sa dnu nevrátim,“ vyhrkla Violet. „Povedal, že sa chce so mnou porozprávať.“

„Nemôžeš tu zostať,“ povedal Duffy rozumne. „Pravdu povediac, je tu dosť veľká tlačénica.“

Do ich malého výklenku prenikli tóny hudby. „*I Hadn't Anyone Till You* je moja obľúbená skladba,“ poznamenal Edward krátko predtým. „A ktorú skladbu máš rada ty, Violet?“ V duchu sa videla, ako sedí pri vyleštenom jedálenskom stole z čerešňového dreva a oproti nej šedivejúci Edward. *Môj obľúbený spisovateľ je Charles Dickens. A tvoj?* A do tohto ju dostala jej matka, nikdy ju nepočúvala, určite aj teraz nespokojne blúdi pohľadom po sále. A otec ju opustil, hoci jej kadečo nasľuboval...

Bojuj alebo uteč.

„Podme von,“ navrhla spontánne. „Zatancovať si. Niečo si vypiť.“

Romy vyvalila oči. „Zbláznila si sa? Teta by ťa zabila. A kam chceš ísť, preboha? Je len pol ôsmej. Možno...“

„Samozrejme, do baru Štyristo,“ súhlasil Duffy. „Najprv by sme si mohli čosi vypiť v bare Colonial. Roztočíme to. Vezmem vás tam.“

„Vážne?“ Violet sa vrhla na Duffyho, ktorý vyplašene cúvol. „Ďakujem, ach, ďakujem.“

„Duffy, nie,“ namietala Romy. „Čo ak bude ďalší nálet? Ty s tým nebudeš mať problém, môžeš skočiť do hociktorého krytu cestou, ale Violet má sotva sedemnásť.“

„Určite nebude ďalší nálet. Veď len teraz odleteli,“ podotkla Violet. „V skutočnosti je to teraz najmenej nebezpečné. Ach, Romy, prosím ťa, ak pôjdeš so mnou, mama sa nebude tak hnevať.“

„Štyristovka je absolútne bezpečná, trdlo, tak ako toto tu,“ uisťoval ju Duffy. „Je tam podzemný kryt, ocelové trámy a všetko potrebné. Predstav si, že je to protiletdecký kryt, ibaže s hudbou a tancom.“

Romy si zahryzla do pery. Vlasy už nemala také uhladené a v krásnych hnedých očiach sa jej zračili obavy.

„No tak, Romy,“ naliehala Violet. „My dve navždy spolu, pamätáš?“

„Očividne aj s Duffym,“ vzdychla si Romy. „No dobre. Ale iba preto, lebo ťa mám rada a chcem, aby si bola šťastná. No ak budú problémy, zvalím všetko na teba. A na Duffyho, samozrejme.“

3

Už rok bol benzín na prídel, ale Duffy pracoval na ministerstve zahraničných vecí – čo bolo podľa Violet akési neurčité zamestnanie a jeho hlavnou prednosťou bolo to, že každého poznal –, takže stále mohol jazdiť a malé auto mal zaparkované kúsok poniže. Violet sa s búšiacim srdcom rozbehla k nemu, nepozerala napravo-naľavo a skočila dnu.

„Je vonku? Sledovala nás?“

„Nie,“ Romy celá nesvoja vykúkala cez okno, Duffy zatiaľ naštartoval. „Ale deje sa čosi zvláštne. Škoda, že si ma tak rýchlo ťahala von, Vi. Keď sme odchádzali, všetci hovorili dosť ustarostene. A čo to tam žiari a dymí?“

„Možno pozostatok náletu. Alebo západ slnka.“ Violet zbežne vyzrela na tmavnúcu ulicu, potom sa znova stiahla dnu. „Znamená to len toľko, že budeme mať dosť času, aby si ma naučila všetko, čo treba. Piť šampus, tancovať a klipkať mihalnicami.“

Romy sa musela zasmiať a oprela sa o sedadlo. „Všetko za jediný večer?“

Obe dievčatá riadne vytriaslo, hoci Duffy prechádzal cez Kensington pomaly, reflektory vysielali zo štrbín pod krytmi iba tenké pásiky svetla. Violet napodobovala Edwardovo zdesenie a Duffy sa za volantom prehýbal od smiechu,